

١٧٧ - عَيْنَ العبارة الَّتِي يجب تَأْنِيثُ فعلها:

(١) الحمد لله الَّذِي لا تَزِيدُهُ كثرة العطاء إِلَّا جوداً و كرمًا!

(٢) كانت إيران من أفضل البلاد ثقافة و حضارة!

(٣) إِنَّ نَفْسَ الانسان لتوقعه في الهلاك!

(٤) تسهر الليالي أمِّي الحنون من أجل راحة أولادها!

۱۷۷- گزینه ۳ پاسخ است.

در گزینه‌ی (۳) تأنیث فعل واجب است. چون جمله‌ی اسمیه‌ای است که اسم ^و **مؤنث** است (نفس) و خبر فعلیه باید مؤنث بیاید (لتوقعه: لام تأکید + توقع + ضمیر مفعولی «ه»).

در گزینه‌ی (۴)، فاعل مؤنث حقیقی است (ام)، اما بین فعل و فاعل کلمه «اللیالی» فاصله انداخته لذا تأنیث فعل واجب نیست.

در گزینه‌ی (۱)، «کثرة» فاعل، مؤنث مجازی است و تأنیث فعل «تزید» واجب نیست.

در گزینه‌ی (۲)، «ایران» اسم کان، مؤنث مجازی است و تأنیث فعل واجب نیست.